

Simcha & Expressing it? Exceptional or the Prevalent Practice

משנה מסכת אבות פרק ה
בן הא הא אומר **לפום צערא אגרא**: נשלמה מסכת אבות

Biographical Information via Rishonim

תכט מחזור ויטרי סימן

לפום צערא. לפי הצער שתצטער בה תקבל שכר: ולפי שדברי שניהם כעין משל בני אדם. היו אומרי' אותו בלשון ארמי שהכל מכירין בו. שהיה שגור בפיהם משעלו לבבל: שמעתי אני הכותב דבן בג בג ובן הא גרים היו. וב"ג עולה ה'. כלומר בן אברהם (שהיה) שיש בו ה' אותיות. וכן הא הא. חמש. כאותיות אברהם. ולא רצה לפרסום. וכינה המסדר בלשון הצנע ובלשון נקייה. כמו רב מרי בר רחל שהיה בן גוי קראו על שם אמו. מישראל. ואילו אביהם ואמם לאו מישראל. אי נמי בן בג בג. בן אברהם שניתוספה בו ה'. כשנתגייר. וכן בשרה. וזהו כמו בן הא הא. ה' של אברהם וה' של שרה.

Painful Surrender Rambam Shemoneh Perakim

הפרק הששי - בהפרש בין המעולה והמושל בנפשו
וכאשר חקרנו אחר דברי החכמים בזה הענין, מצאנו להם, שהמתאווה לעבירות ומשתוקק להן - יותר טוב ויותר שלם מאשר לא יתאווה להן ולא יצטער בהנחתן. עד שאמרו, שכל מה שיהיה האדם יותר טוב ויותר שלם - יהיו תשוקתו לעבירות וצערו בהנחתן יותר חזקים, והביאו בזה מעשיות, ואמרו: "כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו". לא די בזה, אלא שאמרו כי שכר המושל בנפשו גדול כפי שיעור צערו במושלו בנפשו, ואמרו: **"לפום צערא אגרא"**. ויתר על כן, שהם ציוו שיהיה האדם מושל בנפשו, והזהירו מלומר: אני בטבעי איני מתאווה לזאת העבירה, ואפילו לא אסרתה התורה, והוא אומרם: "רבן שמעון בן גמליאל אומר, לא יאמר אדם אי אפשי לאכול בשר בחלב, אי אפשי ללבוש שעטנז, אי אפשי לבוא על הערוה, אלא אפשי, ומה".
"אעשה ואבי שבשמים גזר עלי."

An Ongoing Inner Battle - Halachic Man Footnote 4

Religion is not, at the outset, a refuge of grace and mercy for the despondent and desperate, an enchanted stream for crushed spirits, but a raging, clamorous torrent of man's consciousness with all its crises, pangs, and torments. Yes, it is true that during the third Sabbath meal at dusk, as the day of rest declines and man's soul yearns for its Creator and is afraid to depart from that realm of holiness whose name is Sabbath, into the dark and frightening, secular workaday week, we sing the psalm "The Lord is my shepherd; I shall not want. He maketh me to lie down in green pastures; He leadeth me beside the still waters" (Ps. 23), etc., etc., and we believe with our entire hearts in the words of the psalmist. However, this psalm only describes the ultimate destination of *homo religiosus*, not the path leading to that destination. For the path that eventually will lead to the "green pas-

Protestant groups or in American Reform and Conservative Judaism, that the religious experience is of a very simple nature—that is, devoid of the spiritual tortuousness present in the secular cultural consciousness, of psychic upheavals, and of the pangs and torments that are inextricably connected with the development and refinement of man's spiritual personality. This popular ideology contends that the religious experience is tranquil and neatly ordered, tender and delicate; it is an enchanted stream for embittered souls and still waters for troubled spirits. The person "who comes in from the field, weary" (Gen. 25:29), from the battlefield and campaigns of life, from the secular domain which is filled with doubts and fears, contradictions and refutations, clings to religion as does a baby to its mother and finds in her lap "a shelter for his head, the nest of his forsaken prayers" [H. N. Bialik, "Hakhnisini taḥat kenafekh"] and there is comforted for his disappointments and tribulations. This ideology is partially embedded in the most ancient strata of Christianity, partially rooted in modern pragmatic philosophy; but mainly it stems from practical-utilitarian considerations. The advocates of religion wish to exploit the rebellious

מלבי"ם משלי פרק ג

עץ חיים היא למחזיקים בה, יש צדיק ויש כובש, הצדיק הוא מי שטבע לבו נוטה (יח) אל החכמה ואין יצרו מסיתו לעבור על חקיה, והכובש הוא מי שטבעו נוטה לרע רק הוא כובש את יצרו, עפ"ז אומר שהי

א עץ חיים למחזיקים בה, דהיינו להכובש, שהוא המחזיק בה בעל כרחיה, כאלו החכמה תרצה להפרד ממנו כי טבעו מתנגד לה, רק הוא מחזיק בה בכל עז ואינו מניחה לצאת כי הוא כובש את יצרו, ותומכיה מאושר היינו מי שהוא שטבע לבו בלתי מתנגד אל החכמה, שזה א"צ להחזיק בה בעל כרחיה רק לתמוך אותה, הוא מאושר, ואמר בכל אחד רבותא, כי זאת שהכובש הוא מאושר באושר הנפש א"צ להודיענו, שזאת ידענו מעצמנו שלפי גודל צערו לכבוש את היצר יגדל אשור ושכרו, כי לפום צערא אגרא, רק שהיינו מדמים שמלחמה הפנימית הזאת שלוחם עם יצרו לכבשו מקצרת את חייו, עז"א שהיא לו עץ חיים, שמארכת חייו כאילו אכל מעץ החיים שחי לעולם, ואצל התומך שהוא מי שהחכמה תשכון אצלו בטבע ואין לו מלחמה פנימית, הי עולה על דעתנו שאין לו שכר כ"כ, הודיענו שגם תומכיה מאושר

However -

דברים פרק כח

תַּחַת אֲשֶׁר לֹא־עֲבַדְתָּ אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מְרֹב כָּל (מז)

<http://yiddishwordoftheweek.tumblr.com/post/8515188315/shver-> שווער - Shver

SHVER\ Adjective: Difficult, heavy, hard.

Note: This sense of shver differs entirely from the one denoting a father-in-law (even as we might be tempted). Jews were first arriving in America at the end of the 19th and beginning of the 20th centuries and had to adjust as an ethnic minority to the new culture in which they found themselves, which often did not accommodate Jewish religious needs. In fact, Sholom Aleichem produced a famous hit comedy in 1914 by the title "Shver Tsu Zayn a Yid" (see a short plot summary here) reflecting on the difficulties of living as a Jew in the modern world.

Understandably enough, however, certain rabbinic figures were not happy with this attitude towards Jewish life and observance. For instance, **the great R.**

Moshe Feinstein felt it important to emphasize the beauty of a Jewish lifestyle over the difficulties that might attend scrupulous religious observance: "People destroyed their children by always repeating es iz shver tzu zein a Yid (it is hard to be a Jew). No - it is not hard to be a Jew. It is beautiful and joyous to be a Jew." (Shimon Finkelman, Reb Moshe: The Life and Ideals of HaGaon Rabbi Moshe Feinstein [New York: Mesorah Publications, Ltd., 1986], 73.)

רמב"ם הלכות שופר וסוכה ולולב פרק ח הלכה טו

השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת האל שצוה בהן, עבודה גדולה היא, וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להפרע ממנו **שנאמר +דברים כ"ח+ תחת אשר לא**

עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב, וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו חוטא ושוטה, ועל זה הזהיר שלמה ואמר אל תתהדר לפני מלך. וכל המשפיל עצמו ומקל גופו במקומות אלו הוא הגדול המכובד העובד מאהבה, וכן דוד מלך ישראל אמר +שמואל ב' ו' + ונקלותי עוד מזאת והייתי שפל בעיני, ואין הגדולה והכבוד אלא לשמוח לפני ה' שנאמר +שמואל ב' ו' + והמלך דוד מפז ומכרכר לפני ה'. בריך רחמנא דסייען

תלמוד בבלי מסכת סוכה דף נא עמוד א

משנה. מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו. במוצאי יום טוב הראשון של חג ירדו לעזרת נשים ומתקנין שם תיקון גדול. מנורות של זהב היו שם, וארבעה ספלים של זהב בראשיהם, וארבעה סולמות לכל אחד ואחד, וארבעה ילדים מפירחי כהונה, ובידיהם כדים של מאה ועשרים לוג שהן מטילין לכל ספל וספל. מבלאי מכנסי כהנים ומהמייניהן, מהן היו מפקיעין, ובהן היו מדליקין. ולא היה חצר בירושלים שאינה מאירה מאור בית השואבה. חסידים ואנשי מעשה היו מרקדין בפניהם

A mind & body experience

b 1260's חידושי הריטב"א מסכת שבת דף קיט עמוד ב

כל העונה יהא שמו הגדול מבורך בכל כחו. יש שפירשו בכל כונתו, **והנכון בכל כחו ממש כי בזו מעורר כונתו וכל איבריו** לברך שמו של הקדוש ברוך הוא, וכן פירש ה"ר יונה ז"ל.

***Effort not suffering**

ט"ז אורח חיים סימן תקנד(ב) ופ' אלו מגלחין. - בגמ' פליגי ר"מ ס"ל דקורא ושונ'1 בכ"מ במקום שאינו רגיל מפני שצער הוא לו ור"י אוסר אף בזה והלכתא כוותי וצריך לתת טעם באמת למה אוסר ר"י שהרי יש לו צער ונראה טעמו מפני סוף הלימוד דאחר שיטריח עצמו ויבין הפשט יהיה לו שמחה ואזלי בתר סופה דמילתא וסברא זו אשכחן בהדי דר"י ס"ל כן לענין אחר דהיינו בפ"ק דמ"ק ד"ט רי"א לא תסוד אשה פני' במועד ומוד' ר"י בסיד שיכול לקפלו במועד שטופלתו במועד שאע"ג דעכשיו היא מצירה היא שמח' לאחר זמן והובא לעיל בדברינו סי' תקמ"ו ה"נ אזלי בתר הסוף דיש שמח' ואסור ומטעם זה נ"ל דאפי' במקום דמותר ללמוד היינו שילמוד בפשוטן של דברי אבל לא דרך פלפול ואפי' בהרהור לפ' דבר חמור אסור מטעם שיהיה לו שמחה אחר שיתיישב לו כנלע"ד

Always

תהלים פרק ק

(ב) עֲבָדוּ אֶת־יְקֹקֶק בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לְפָנָיו בְּרִנָּה:

Fulfillment

רש"י תהלים פרק ק פסוק ב

(ב) עבדו את ה' בשמחה - וכל כך למה דעו כי ה' הוא האלהים כשמשלם שכר פעולתכם אבל עובדי ע"ג אין להם לעבוד בשמחה שאין משלמין שכר:

A life לפני השם

See Rabbi Schacter piece on Rav in Mourners Slddur

**The Value of Dancing & Instruments (Shirat Miriam)
new and multiple forms of expression**

רד"ק תהלים פרק קמט

(א) הללויה. אמר כנגד ישראל: שירו לה' שיר חדש, כלומר שלא יהיה להם די בשירים אלה הכתובים, אלא אתם תחדשו לו שיר על הנפלאות שעשה עמכם. תהלתו בקהל חסידים, תהלתו תהיה נאמרת בקהל חסידים, והם ישראל:

(ג) יהללו שמו, בפה ובכלי שיר יהללו שמו:

are we the most modest?

רד"ק תהלים פרק קמט פסוק ד

(ד) כי רוצה ה' בעמו. להם נאֶוֹה להלל יותר מכל עם, כי בהם רוצה מכל עם, והם שהם ענוים מכל עם, פֶּאֶרָם מכל עם בישועה שהושיעם:

More Limiting

מלבי"ם תהלים פרק קמט

(ד) כי רוצה ה' בעמו, שירצה בכלל העם, ואת הענוים שהם הצדיקים יפאר בישועה, עד שהוא יהיה להם לפאר ולכבוד, כמ"ש ולכבוד אהיה בתוכה:

Shift to Enemies and reality

The Two Edges of the Sword- Fighting Praying- 13 Adar

רד"ק תהלים פרק קמט

(ו) רוממות אל בגרונם. כשיצאו למלחמה עם גוג ומגוג יתפללו לאל יתברך וירוממוהו שהוציאם מן הגלות, כן יתן להם כח על האויבים לכולתם. התפלה תהיה בפהם **וחרב בידם**. ופירוש פיפיות, חרב בעלת שתי פיפות שמונתת משני צדדיה.

Heartfelt and Vocal

רד"ק תהלים פרק קמט
ו אמר בגרונם. לפי שיצעקו בתפלתם, כמו (ישעיה נח, א): קרא בגרון:

Defensive Wars- Attempts at Appeasement or Warning?

רד"ק תהלים פרק קמט
(ז) לעשות נקמה בגוים, שהם באו עליהם להלחם, והם יעשו נקמתם בהם. תוכחות, שיתוכחו עם מלכיהם למה באו עליהם, ועם כל זה לא ימנעו מלהלחם עליהם, לפיכך יעשו בהם נקמה, ויהרגו כל העמים הבאים להלחם עליהם:

Netanyahu in Kazakhstan warns Iran: We're a tiger, not a rabbit

PM asks his counterpart in Astana to convey message to Tehran not to underestimate Israel; 'If Iran attacks Israel it will put itself at risk'
BY RAPHAEL AHREN December 14, 2016, 6:18 pm

Iranian FM chides Netanyahu over Purim spiel, says Persians saved the Jews 3 times

Zarif accuses PM of spreading 'bigoted lies' by saying that modern Iran, like ancient Persia, is bent on annihilating the Jewish people
BY RAPHAEL AHREN AND TIMES OF ISRAEL STAFF March 12, 2017,

Living & Sleeping Judaism

Internal & External Enemies

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ה עמוד א
אמר רבי יצחק: כל הקורא קריאת שמע על מטתו, כאלו אווז חרב של שתי פיפות בידו שנאמר רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם. מאי משמע? אמר מר זוטרא ואיתימא רב אשי: מרישא דענינא, דכתיב יעלזו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם, וכתוב בתריה: רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם.

R. Isaac says: If one recites the Shema' upon his bed, it is as though he held a . two-edged sword in his hand.⁷ For it is said: [p. 17] Let the high praises of God be in their mouth, and a two-edged sword in their hand.⁸ How does it indicate this? — Mar Zutra, (some say, R. Ashi) says: [The lesson is] from the preceding verse. For it is written: Let the saints exult in glory, let them sing for joy upon their beds,⁹ and then it is written: Let the high praises of God be in their mouth, and a two-edged sword in their hand. R. Isaac says further: If] one recites the Shema' upon his bed, the demons keep away from him

מהרש"א חידושי אגדות מסכת ברכות דף ה עמוד א
ואם לאו יקרא ק"ש כו'. דבליה על משכבו יבא לאדם הרהורי עבירה ביותר
ובק"ש מבטל אותן הרהורי עבירה להגין עליו מחטא וממזיקין

Jewish Leaders / Fighters

במדבר רבה (וילנא) פרשת נשא פרשה יא סימן ג

גבורים סביב לה אלו כ"ד משמרות כהונה וכ"ד משמרות לויה וי"ב מחלוקת מגבורי
ישראל להביא שאר העם שהיו עומדים בירושלים סנהדרין ובתי דינין ותלמידים וכולם
אחוזי חרב כמה דתימא (תהלים קמט) וחרב פיפיות בידם, מלומדי מלחמה זו
מלחמתה של תורה כמה דתימא (במדבר כא) בספר מלחמות ה' ר' זעירא ור' יהודה
בשם ר' שמואל תלמידי חכמים המלמדים את הכהנים הלכות שחיטה וקבלה וזריקה
וקמיצה היו נוטל

Our Tools

פסיקתא דרב כהנא (מנדלבוים) פיסקא יב - בחדש השלישי ד"ה [ה] ר' אבון
. ר' יודה א' פיפיות (שם /תהלים קמ"ט/), פה פיות, שתי תורות, תורה בכתב ותורה
בפה

Praise leading to Request- To praise

We will be the Praised Chassidim

רד"ק תהלים פרק קמט
(ג). הדר הוא, ואותו היום יהיה הדר לכל חסידיו, והם ישראל. ועל היום ההוא
הללויה

א הִלְלוּ-יְהוָה:

שִׁירוּ לַיהוָה, שִׁיר חֲדָשׁ; תְּהַלְתוּ, בְּקֶהֱל חֲסִידִים.

1 Hallelujah. {N}

Sing unto the LORD a new song, and His praise in the assembly of the saints.

ב יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֹשֵׂיו; בְּנֵי-צִיּוֹן, יִגִּילוּ בַּמֶּלֶךְ.

2 Let Israel rejoice in his Maker; let the children of Zion be joyful in their King.

ג יִהְלְלוּ שְׁמוֹ בַּמַּחֲוֹל; בַּתֵּף וּכְנֹר, יִזְמְרוּ-לוֹ.

3 Let them praise His name in the dance; let them sing praises unto Him with the timbrel and harp.

ד כִּי-רוּצָה יְהוָה בְּעַמּוֹ; יִפְאֵר עֲנָוִים, בִּישׁוּעָה.

4 For the LORD taketh pleasure in His people; He adorneth the humble with salvation.

ה יַעֲלִזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד; יִרְנְנוּ, עַל-מִשְׁכְּבוֹתָם.

5 Let the saints exult in glory; let them sing for joy upon their beds.

ו רֹמְמוֹת אֵל, בְּגֵרוֹנָם; וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם.

6 Let the high praises of God be in their mouth, and a two-edged sword in their hand;

ז לַעֲשׂוֹת נִקְמָה, בַּגּוֹיִם; תּוֹכַחוֹת, בַּלְּאֲמִים.

7 To execute vengeance upon the nations, and chastisements upon the peoples;

ח לֶאֱסֹר מַלְכֵיהֶם בְּזָקִים; וּנְכַבְּדֵיהֶם, בַּכַּבְלֵי בְרֶזֶל.

8 To bind their kings with chains, and their nobles with fetters of iron;

ט לַעֲשׂוֹת בָּהֶם, מִשְׁפָּט כָּתוּב-- הַדָּר הוּא, לְכָל-חֲסִידָיו:

9.יה. To execute upon them the judgment written; He is the glory of all His saints. {N}

Hallelujah.